

נבילה הותר דמה כיון שיש פסוקים שדם
 כמו בשר שלא מוכח שמה שהפסוקים
 מלמדים אותי שדם אסור זה לא שהוא כמו
 בשר אלא סתם איסור דם בנבילה וזה א"א
 ללמוד לשרץ כיון שיכול להיות שדווקא
 דם נבילה אסור אבל דם שרץ מותר לכן
 צריך לימוד מיוחד שדם שרץ גם אסור
 וממילא הפסוק תפוס לאיסור דם ולא נדע
 שאסור בכעדשה ולא צריך יותר בשביל
 שיקרוש.

[והנה מצינו מחלוקת תוס' והראב"ד האם
 איסור דם נבילה זה דאו' או דרבנן
 וא"כ יש נפק"מ לנידון של ר' חיים שספק
 אם יש שישים כנגד הבשר של הגוי וא"כ
 לתוס' זה ספק דאו' לחומרא ולראב"ד זה
 ספק דרבנן לקולא אם זה נבילה ואם זה
 טריפה לא כדלעיל].

והנה עיין ברש"י: (ד"ה "למישראל שרצים
 הוא דאתא" דף נז.) שכותב בתוך
 דבריו ולא בשרצים שאין דמו קרוי נפש
 אלא הרי הוא כבשרו דאילו בישראל לא
 מחייבי עליה כרת כדאמר בכריתות (דף

כא.) דלית ליה אלא לאו דם שרצים
 כבשר. עכ"ל.

ועיין בשיעורי ר' גרשון: שתירץ על
 קושית תוס' עפ"י הרש"י הזה שדם
 נבילה זה נפש ולכן רבנן שיערו ברביעית
 שקורש לכזית משא"כ דם שרצים לא
 נחשב נפש אלא בשר לגבי אכילה שאין
 ע"ז כרת אלא לאו וא"כ גם לגבי טומאה
 זה חלוק מדם נבילה שלא נחשב נפש כמו
 בנבילה ולכן שיעורו בכעדשה כמו שבשר
 בכעדשה.

וקשה: מה הטעם שתוס' לא תירץ כך
 והרי זה תירוצו כזה פשוט?

ואאפש"ל: שלא היה נוח לתוס' לדמות
 הלכות טומאה לאכילה כיון
 שאם נדמה איסור אכילה לטומאה א"כ מה
 צריך פסוק לדם שרץ שמטמא והרי כמו
 שבשר מטמא כך גם הדם טמא כיון
 שהיוצא מן הטמא טמא אלא שאומרים
 שאכילה לא קשור לטומאה לכן צריך פסוק
 לדם שרץ לומר טומאה א"כ גם שיצטרכו
 גם פסוק לשיעור בכמה מטמא ולא נלמד
 מאיסור אכילה.

סימן ד' - ביאור הסוגיא דמוציא שם רע

עולא ורבה ואב"י. עולא אומר שנחלקו
 האם חוששין ללעז או לא ופירוש
 שחוששין ללעז. רש"י מסביר שכיון
 שהבעל בא לבי"ד לערער על הכתובה

הגמ' אומרת שהמחלוקת ר"מ ורבנן האם
 מוציא שם רע דנים בשלשה או
 בעשרים ושלשה שלר"מ בשלשה ולרבנן
 בעשרים ושלשה טעם מחלוקת נחלקו

ולומר לא מצאתי לבתך בתולים יש קול בעיר על כך ולכן יש חשש שמא יבואו עדים ויצטרכו עשרים ושלשה לדון דיני נפשות להרוג אותה ומסביר התוס' רא"ש שיש חשש שמא יגמרו את הדין של נפשות בשלשה במקום בעשרים ושלשה והר"ן סובר שהבעיה לפי רש"י שיש חושש שכיון שטורת גדול לקבץ עשרים ושלשה לדיני נפשות לכן יפסיקו את הדין ולא ידונו אותה למיתה ויבטלו את הדין של ובערת הרע מקרבך. (ותוס' שואל עליו שלעז זה לשון שקר וכאן זה לא שקר)

אבל שיטת תוס': שחוששין ללעז הכוונה שכיון שיש חשש שמא יבואו עדים לעיר שזינתה ואז יצטרכו כ"ג ואז יש חשש של לעז הדיינים שיאמרו שהטעם שלא גמר את הדין ב"ש כיון שהם לא יודעים לדון טוב ולכן הוסיפו עליהם עוד עשרים דיינים. ובזה נחלקו ר"מ ורבנן ר"מ סובר שלא חוששין ולכן דינים בשלשה ורבנן ^{אוצר החכמה} סוברים עשרים ושלשה.

ובשורש מחלוקתם: רש"י סובר שהדיני ממונות כאן זה על הכתובה והתוס' סובר שדיני ממונות כאן זה על ק' סלעים שמחייבים את הבעל לתת שרש"י סובר שלא חייבים ק' סלעים אלא רק על עדים שהבעל הביא שזינתה שהם הוזמו אבל הוכחשו לא חייב מאה סלעים ואילו תוס' סובר שגם בהכחשה כלומר שעד אחד אמר שזינתה יום א' ועד שני ביום ה' נמצאו שקרנים ומחייבים את הבעל מאה כסף וגם אחרי שהוכחשו יש חשש שמא יביא עדים אחרים שלא יוכחשו ואם הוזמו אין חשש שיביא עדים אחרים כיון שאם

טרח להביא עדים שקרנים מוכח שאין לו עדים כשרים ולכן לא חוששין שיבואו עדים שאומרים אמת אבל בהוכחשו שיש עדיין חשש שמא יביא עדים כשרים כיון שרק אחד שקרן ואחד אומר אמת וא"כ כמו שהוא אמיתי יש חשש שמא ימצא עדים כמותו ויבואו ויעידו אמת ולכן צריך מהתחלה כ"ג שלא יהיה לעז הדיינים וכן רש"י סובר שכל החשש של לעז זה רק מתי שעדיין לא הביא עדים על הזנות אלא רק בא לפטור עצמו מכתובה משא"כ שהביא עדים אין חשש שיביא עוד עדים ואילו תוס' סובר שהחייב ממון זה על הק' סלעים וזה לא חייב כל עוד שלא הביא עדים לכן מעמיד שבאו עדים והוכחשו שאז יש חשש שמא יבואו עוד עדים ויצטרכו כ"ג משא"כ בהוזמו אין חשש כיון שודאי שניהם שקרנים. (ולכאור' תוס' יכול לומר גם שהזימו רק אחד מהם שיש עדיין חשש לעז עדים).

ובשיטת רבה פובר: שהטעם של ר"מ ורבנן זה האם חששין לכבודן של ראשונים או לא. ותוס' שואל שכאן מדובר שהכניסו כ"ג לדון דיני נפשות כיון שהביא הבעל עדים שלא הוכחשו וא"כ הביא האב עדים שהזימו את עדי הבעל אלא שלא הספיקו ב"ד לחקור ולדרוש אותם וכבר יצאו עשרים דיינים לצורך משהו או מפני אונס או עגלה ערופה או לקבל פני מלך וכו' ואמר האב שידונו לו לפחות לחקור ולדרוש את עדיו לענין דיני ממונות שיחייבו את הבעל מאה כסף. נולכו"ע אין חשש ללעז הדיינים כיון שכולם יודעים שדיני נפשות דנים בכ"ג.

[חידו"ת 1234567]

ורש"י סובר: שמדובר לענין כתובה והבעל אמר דוני לי מיהת דיני ממונות כיון שהבעל אמר בהתחלה לכנוס כ"ג לדיני נפשות שיש לו עדים על זנות ובסוף לא מצא את העדים שדיבר עליהם ואיבדור כ' דיינים לכן אומר שידונו לו מיהת דיני ממונות.

[חידו"ת 1234567]

ואב"י אומר: שלכו"ע חוששין ללעז ולכו"ע חוששין לכבודן של ראשונים אלא שבמשנה נחלקו ר"מ ורבנן במקרה שבאו עדים ואמרו שאין להם התראה אלא רק שתמות בבי"ד ולא התראה גמורה איזה מיתה תמות בבי"ד שר"מ סובר שלא נחשב התראה ורבנן סוברים שנחשב התראה.

[חידו"ת 1234567]

ובפשטות רש"י מסביר: שלר"מ מספיק שלשה שאין חשש שמא יבאו עוד עדים עם התראה כיון שכבר הביא עדים ולרבנן כיון שזה התראה טובה דנים דיני נפשות בכ"ג.

[חידו"ת 1234567]

אבל תוס' חולק: וסובר שהעדים האלו הם גם הוכחשו בינם לבין עצמם ולכן חוששין לעוד עדים לכו"ע ולר"מ גם אם חוששין לא יצטרכו כ"ג כיון שאין התראה ולרבנן נחשב התראה טובה ונהרוג ויצטרכו כ"ג לכן עכשיו גם דנים בכ"ג. ולמסקנא הגמ' אומרת (דף ט:) ואב"א כגון דאיכחוש בבדיקות ולא איכחוש בחקירות ונחלקו במחלוקת בן זכאי ורבנן. (כלומר שבדיקות זה מה היה אותו מעשה שם באיזה ציור בחולצה לבנה או שחורה מתחת עץ תאנים או מתחת עץ רימונים גם איזה צורה היה התאנים עם עוקץ עבה או

עוקץ דק ובוה בדק בן זכאי בעוקצי תנאים ורבנן חלקו עליו ואמרו שהכחשה בבדיקות לא נקרא הכחשה ואפשר להרוג).

וא"כ ר"מ סובר שהכחשה בבדיקות נקרא הכחשה וצריך ג' לדיני ממונות ורבנן סוברים שלא נקרא הכחשה וצריך כ"ג לדיני נפשות.

ושואל תוס': שהרי הגמ' לא מובנת שמביאה שהמחלוקת ר"מ ורבנן במוציא שם רע ורבנן מדברים על המיתה שהיא בכ"ג ור"מ מדבר על ממונות שזה בג' והרי לא דיברו באותו נושא וא"כ מה המחלוקת במוציא שם רע והרי לכו"ע אם זה על הממונות בג' ואם על הנפשות בכ"ג?

ועוד שואל תוס': שמשמע בגמ' שאב"א זה על אב"י שאמר שלכו"ע חוששין ללעז וא"כ כאן הרי העדים הוכחשו לפי ר"מ ואחרי הכחשה תוס' סובר שיש חשש שמא יבאו עוד עדים ויצטרכו כ"ג ואם יש חשש לעז שידונו בג' ועכשיו כבר שמא יצא לעז על ג' הדיינים שלא דנים וגם לר"מ יצטרכו כ"ג ולא יספיק ג' דיינים? (ותוס' בדף ט: אומר שכן קשה לרש"י.)

ומתריץ תוס': שהגמ' שם מדובר שחוץ ממה שהוא הביא עדים מוכחשים בבדיקות האב הביא עוד עדים שהכחישום הכחשה גמורה שאז גם לפי רבנן לא הורגים ואין חשש שמא יבאו עוד עדים אלא החשש שמא יבאו עדים ויזימו את עדי האב וממילא עדי הבעל יקומו ולפי ר"מ זה עדים מוכחשים ולא מקבלים אותם

ולפי רבנן זה לא נקרא הכחשה וצריך כ"ג ולכן מהתחלה דנים בכ"ג.

ולכאור' קשה: למה מתי שיש תרי ותרי מחייבים מאה כסף ובשלמא לפי ר"מ אפשר להבין שזה אפי' יותר מוכחשים מתרי ותרי כיון שחוץ מעדי האב שמכחישים אותם סוף סוף יש גם הכחשה מצד ^{העדים} עצמם בבדיקות ולכן הם עדים שקרנים ונחייב את הבעל מאה כסף אבל לפי רבנן שזה לא נחשב הכחשה מה הטעם שדנים בכלל והרי אין מה לחייב בתרי ותרי שהמוציא מחבירו עליו הראיה וא"כ כדי להוציא מהבעל ק' סלעים צריך ראיה שהוא משקר שהרי יכול להיות שהעדים של האב משקרים ולא העדים שלו?

ועיין בשב שמתתא: שמעתא ב' פרק ד' שמביא בשם הפנ"י שאם יש חזקת הגוף כנגד חזקת ממון חזקת הגוף גובר אפי' בלי טענת ברי ומוציא ממון וכן מוכיח מתוס' בכתובות. ואילו השב שמעתתא חולק עליו ואומר שהרי רובא וחזקה רובא עדיף וא"כ רואים שרוב יותר חזק מחזקת הגוף ומצד שני גם כתוב שאין הולכין בממון אחר הרוב רואים שחזקת ממון גובר על רוב וכ"ש שיגבור על חזקת הגוף שהרי הרוב יותר חזק מחזקת הגוף ולכן חולק על הפנ"י וסובר שהחזקת ממון גובר ולא מוציאים ממון אלא א"כ יש לחזקת הגוף טענת ברי.

וא"כ לכאור' אפש"ל: שתוס' אצלנו סובר כמו סברת הפנ"י שמביא מתוס' בכתובות שחזקת הגוף גובר על חזקת ממון שיש כאן חזקת כשרות לאשה וכנגד חזקת

ממון לבעל ומוציאים ממון מן הבעל ע"י חזקת הגוף שגובר על חזקת הממון.

ויש לדחות: שהרי אם רק החזקה לבד מוציאה ק' סלעים מן הבעל א"כ תמיד למה צריך שיביא עדים והרי החזקה אומרת שהוא לא צודק?

ואין לומר: שהחזקה אומרת שהעדים שהביא הם שקרנים שהרי אם ילכו ויעידו במקום אחר הם מתקבלים ולא אומרים שהם עדים שקרנים ופסולים לעדות כמו בעדים מוזמים וכן בכל מקום שיש חזקת ממון ומעמידים בתרי ותרי בחזקת המוחזק למה לא אומרים שהעדים שסוברים שחייב הם שקרנים ופסולים לעדות.

ועוד יש לדחות: שכאן זה לא דומה הסיפור כיון שכאן חוץ מחזקת ממון יש גם חזקת נאמנות לבעל כיון שחזקה אין אדם טורח בסעודה ומפסידה וא"כ יש חזקה של כשרות לה כנגד שתי חזקות שלו וא"כ ודאי שלא ישלם מאה כסף מספק ואיך אומרים שמחייבים הבעל מאה כסף? (ועיין בר"ן שכך הקשה בתוס' דף ח. ואמר שמדובר שלא הוכחשו בתרי ותרי אלא מצד עצמם אבל קשה שכאן תוס' מפורש אומר הכחשה גמורה).

ואפש"ל: שאפי' לפי רבנן כיון שהוכחשו בהתחלה בבדיקות אפי' שלא נקרא הכחשה סוף סוף עכשיו שהוכחשו הכחשה גמורה בעדי האב א"א לומר מאי חזית דסמכת אהני סמוך אהני כיון שתזית וחזית שרואים שהם הוכחשו בבדיקות

ואפ' שלא נקרא הכחשה סוף סוף יש כאן קצת ריעותא וחזי לאיצטרופי עם הכחשת עדי האב ולכן מחייבים מאה כסף.

אבל קשה על תוס': איך אומר שאין חשש לעדים שיכחישו והרי אחרי שיביאו עדים שיזימו את עדי האב נחשוש עדיין שיבאו עדים שיעידו שהאשה זינתה ולא יוכחשו וא"כ למה לר"מ דנים בשלשה שידונו בכ"ג כיון שיכול להגיע גם לר"מ לדיני נפשות? (ואפשר לומר שעד כרי כך לא חיישינן ועיין מהרש"ל).

ועיין במהרש"א: שתירץ שצ"ל בתוס' כאן כמו שאומר בתוס' בדף ט: שעדי הבעל אומרים שלא ראו איתם עוד עדים ולכן אין לחשוש לעוד עדים שיעידו שראו את העדות ולא יוכחשו וכל מה שיש לחשוש לעדי הזמה.

ותירוצי שני מתריץ תוס': שמדובר שהאב הביא שתי כיתי עדים שהוכחו בבדיקות ויש חשש שמא יבאו עוד עדים שלר"מ הם מוכחים בבדיקות ומחייבים רק ממון ולרבנן לא נקרא הכחשה והורגים ולכן צריך כ"ג.

וקשה: שהרי אם רק מוכחים בבדיקות למה לרבנן לא הורגים מיד בשתי הכתות הראשונות ואם הורגים מיד א"כ זה לא מתירץ על קושית תוס' שרבנן מדברים על דיני נפשות ור"מ על דיני ממונות?

ועוד קשה: למה לר"מ לא דנים דיני נפשות מיד שהרי הם שתי כתות מוכחים ויש כת אחת שאומרת אמת ואחת שקר וא"כ נהרוג בגלל שיש כאן כת

אחת ודאי שאומרת אמת ומה איכפת לי מה שאנו לא יודעים איזה כת אומרת אמת?

ועוד קשה: איך לר"מ מחייבים מאה כסף והרי היא ודאי זינתה ביניהם ואין אפשר לחייב מאה כסף את הבעל על ודאי זנות שזינתה האשה?

ועיין בנודע ביהודה: (אכן העזר מהדו"ק סימן מ"ו) שאומר יש סברא לומר ששתי כתות עדים המכחישות זו את זו לא נקבל את שניהם אפ' שאחת אמת כיון שזה עדות שאי אתה יכול להזימה שכל כת לפני שיזימו אותה תאמר שלא הורגים בגללה אלא בגלל הכת השניה ולכן א"א לקיים כאשר זמם באף אחת ויש כלל עדות שאי אתה יכול להזימה לא נחשבת עדות.

ולפי"ז: אפש"ל ג"כ שהטעם שר"מ אומר שאין מיתה כאן כיון שזה עדות שאי אתה יכול להזימה.

אבל קשה: שהרי הדין בקרוב או פסול שלא חייב מאה כסף וכן מוכח מתוס' שאומר את כל הקושיא שלו שרבנן מדברים על דיני נפשות רק באוקימתא האחרונה אבל באוקימתות של לפני כן תוס' לא שואל ואחד האוקימתות לפני כן זה בנמצא אחד מהן קרוב או פסול שהרי אם חייב מאה כסף היה לתוס' לשאול שרבנן מחייבים מיתה כיון שלא מצרפים אותם זה לא מחלוקת בדיני נפשות או דיני ממונות ומזה שתוס' לא שאל מוכח שסבר שקרוב או פסול לא מחייב מאה כסף אלא ודאי שהוכחו שם וא"כ לכאור' אם זה עדות שאי אתה יכול להזימה זה לא מחייב

מאה כסף וא"כ חוזר הקושיא שא"א לומר כמו הנודע ביהודה וא"כ למה לא הורגים ואם כן כמו הנודע ביהודה למה מחייבים מאה כסף?

ועיין בחזו"א: (אבן העזר סימן כ"ג סעיף ו') שדחה את דברי הנודע ביהודה שזה כן נחשב עדות שאתה יכול להזימה שהרי הטעם שהורגים ע"פ עדים זה כיון שיש את כל העדים שהרי אם ימצא אחד מהם פסול לעדות לא נהרוג כיון שיכול להיות שמי שאומר אמת זה העדים שאחד מהם פסול ולא מקבלים את העדות הזאת למיתה וא"כ צריך את כל הד' עדים משתי הכתות כדי להרוג לכן אם יוזמו כל הד' עדים בבת אחת שעדים יאמרו עמנו היו כל העדים במקום אחר א"כ זה עדות שאתה יכול להזימה.

ועוד אומר החזו"א: שהרי עדות שאי אתה יכול להזימה זה תלוי בזמן הגדת העדות ובזמן הגדת העדות של הראשונה יכלו להזים אותה וא"כ אח"כ שבאו עוד עדים אחרי ההזמה של הראשונים הורגים ע"פ האחרונים וא"כ גם את האחרונים אפשר להזים ולכן כולם זה נקרא עדות שאתה יכול להזימה כיון שבזמן הגדתם יכלו להזים אותם.

ועיין ברע"א: (אבן העזר מהדו"ק סימן פ"ז) שמתרץ שאפ' שזה שתי כיתי עדים סוף סוף כיון שמעידים על אותו מעשה א"כ הם מצטרפים להיות כת אחת ונהיה לזה שם של עדות שבטלה מקצתה בטלה כולה.

ולפי"ז: אפשר לומר שכיון שהתבטלה כל העדות לכן לא הורגים לר"מ ומשלמים ק' סלעים כמו שאם היה עדות של שתי עדים והוכחו מצד עצמם שמשלמים מאה כסף.

אבל עדיין קשה: שהרי לרבנן הכחשה בבדיקות לא נקרא הכחשה וא"כ למה לא הורגים?

ועיין במהרש"א: (בדף ט:) שמבאר שגם לפי התירוץ השני של תוס' מדובר שאחרי שהביא שתי כיתי עדים באו עדי האב והכחישו אותם הכחשה גמורה ואמרו שבאותה שעה לא זזו ידם מתחת ידה ולכן לא הורגים ומשלמים ממון ק' סלעים.

ויש לבאר: שהטעם שמשלמים מאה כסף לפי רבנן כיון שאפ' שיש כאן תרי ותרי סוף סוף חזי לאיצטרופי כיון שנחשבת עדות אחת ועדות שהוכחשה בבדיקות לבד לא נקרא הכחשה אבל זה מצטרף ביחד עם הכחשה גמורה לפסול אותם לגמרי לכן מחייבים מאה כסף גם לפי רבנן וכמו שכתבתי לעיל שחזי לאיצטרופי כיון שיש בזה קצת ריעותא.

וממשיך המהרש"א לבאר: שאז כוונת תוס' לומר שחוששין שמא יבאו עדים אח"כ ויאמרו ששעה אחרי העדות של הראשונים זינתה ולא נקרא הכחשה בעדים הראשונים כיון שאנשים טועים בשעות וכן הכחשה מן עדי האב אין כיון שעדי האב אמרו על שעה ראשונה והם מעידים על שעה שניה וא"כ לפי ר"מ סוף סוף הם מוכחשים בבדיקות לכן נשאר הדין

שלא הורגים ודנים דיני ממונות ק' סלעים
שהם עדי שקר ולרבנן זה לא נקרא הכחשה
בבדיקות ולכן יצטרכו כ"ג לדון דיני
נפשות. ^{אוצר החכמה}

ולפי"ז: אפשר לומר עוד טעם למה
בתירוץ הראשון חייבים לומר

שהעדים אמרו שלא היה איתם עוד עדים
כיון שאם היה איתם עוד עדים יש חשש
שלא יבאו עוד עדים ויאמרו על הזנות
שהיה שעה אחרי שאז לא מוכחשים לא מן
עדי הבעל ולא מעדי האב. (ועיין
במהרש"א שכן כתב).

סימן ה' - בסוגיא דפלגין דיבורא

הגמ' אומרת: ואמר ר' יוסף פלוני רבעו
לאונסו הוא ואחר מצטרפין להורגו
לרצונו רשע הוא והתורה אמרה אל תשת
רשע עד רבא אמר אדם קרוב אצל עצמו
ואין אדם משים עצמו רשע.

ואומר רש"י: רבא אמר אין אדם נפסל
לעדות בהודאת פיו דאדם קרוב
אצל עצמו הלכך אין אדם משים עצמו
רשע כלומר על עדות עצמו אינו נעשה
רשע שהרי תורה פסלה קרוב לעדות ונהרג
הרובע דפלגין דיבורא ומהימין ליה לגבי
חבריה ולא לגבי ידיה לפסול לעדות.

וקשה: מה ר' יוסף חולק על רבא שהרי
מצד אחד לא מסתבר לומר שר'
יוסף סובר שאדם לא קרוב לעצמו ומצד
שני אם נסביר שר' יוסף חולק שלא עושים
פלגין דיבורא א"כ למה ר' יוסף אומר
רשע הוא והוא פסול לעדות והרי הוא לא
נאמן שהוא פסול אלא הטעם כיון שלא
פלגין דיבורא וא"כ מה שיטת ר' יוסף?

ועיין בשיעורי ר' שמואל: (אות קי"א)
שביאר שר' יוסף סובר שלא אומרים

פלגין דיבורא ואומרים פלגין נאמנות
כלומר שיש חילוק בין פלגין דיבורא
לפלגין נאמנות פלגין דיבורא זה שחצי
דיבור לא מקבלים מכל וכל ואילו פלגין
נאמנות זה שמקבלים את כל הסיפור רק
לגבי אדם אחד ולגבי האדם השני לא
מקבלים שום דיבור ולכן ר' יוסף סובר
שלא אומרים פלגין דיבורא ולכן לא
מאמינים לגבי חבריה כיון שכמו שלא
מאמינים לגבי עצמו לא מאמינים לגביה
חבריה. אבל קשה עדיין למה ר' יוסף אומר
רשע פסול לעדות והרי לא מאמינים לו
מצד שאין פלגין דיבורא. התשובה היא
שכיון שאפשר להקשות על ר' יוסף
שנעשה פלגין נאמנות שלגבי חבירו נאמן
לכל הסיפור ולגבי עצמו לא וא"כ נהרג
על פיו את חבירו זה א"א כיון שברגע
שנאמין לו לגבי חבירו א"כ אנו מאמינים
לו שהוא רשע ופסול לעדות לגבי חבירו
ולכן לא הורגים על פיו. (כך מביא בשם ר'
שמעון שקאפ) וממשיך ר' שמואל להסביר
שבגמ' בהמשך של פלוני בא על אשתי ר'
יוסף יודה שעושים פלגין כיון שעושים